

מסורת הש"ס

הבית והעליה פרק עשירי בבא מציעא

קטו.

עין משפט
נר מצוה

(א) ויבין ויחזק ויהי
חוספסחא דערלה ע"ש.
(ב) ע"י כהנא ד"ס ויבין
ח"ס ויבין כ"ס. (ג) נ"י
הענין הו' ליה אפ"ה
לרש לקח פ"י חתוך בלשון
פס"י רש"י כ"ס ויבין
ס"ה אפ"ה לרש לקח
כ"ס ויבין בן פורת
בלשון ויבין חתום
ויבין כמותו. (ד) ש"ך
לעיל ק"ח: ויבין רש"י.
(ה) פ"י הגון על זה תמלא
בפס"י חתום שחבר אחר
הגאון מהר"ל מפראג
בפס"י ויבין ח"ה פ"י.
(ו) בפס"י ויבין חתום
הכתיב ד"ל וכן בסוף י"ש
בב"ב כמותו חתום על
הכיתוב שמות הלל.

הגהות הגר"א

[א] גבי ומניע לעיקרו
ואין מניע לטפול תחית
ויבין הכותב והחית
ל"ג לה ויבין ויחזק
נקרא מניע: [ב] רש"י
ד"ה חתוך ויבין
כחון ס"י. ויבין ויחזק כחון
לחית ד"ל ע"ה חתום
לחתון ח"ה הוא על חתון
אף לר"מ ור"ש:

אילן היוצא מן הגזע וכו'. בלוקח אילן אחד בתוך של חצירו דק"ל
בבבא בתרא (דף פא.) בדברי הכל לא קנה דקרקע ואילן קטן היוצא (מן
הגזע או) מן השטח לית דינא וליה דקרקע גמורה היא ומן הגזע
נמי ר"מ סבר שדי טופי בתר עיקרו והתם מפרש מאי גזע ומאי
שרשין גזע כל שרואה פני חמה
שרשין שאין רואין פני חמה ואע"ג
דשכח טופ העליון לנעל האילן מדקטני
התם הגדילו לא יספה התם הוא
דלדעתא דהכי נחת שכל זמן שהיא
ראוי לעשות פרי יהא דקרקע וישא
ענף ופירי אכל אילן אחר העולה מן
הגזע אילנא אחרינא הוא: חייב בערלה
גרסי'. לר"מ דאילן הוא לעצמו דגזע
הסמוך לקרקע [א] בתוך שלשה דקרקע
הוא ואע"ג דלא מארעא ממשי יניק
שדי טופי בתר עיקרו: מניע לעיקרו
ואינו מניע לנופו. כגון שטותה טופי
למטה: קמיה דשבור מלכא. לי נראה
שבור (א) מלכא ממשי ומלך פרס היה
ונקי בדניס ואמרוא להא דר"ש דממני
קמיה וקלסא ואמר אפריון נמטייה
לר"ש יקבל מן מאמנו על דבר זה. וליה
דאמרי שבור מלכא שמואל דכמה
דוכתי קרי ליה הכי ואין מיושב זה
דמאי אמרוא אי להא דר"ש דממני
אטו שמואל לא היה ידע לה לממני
ואי להא דאפרים ספרא אטו אי לא

ותנא נמי גבי פקח ובסבר בה"ז. תניא גרסינן דליה משנה
ששום מקום ולא היו כה"ג ממשי דאפילו אמר ר"י היוצא
מן הגזע של בעל הקרקע לא יקשה כלום שהרי עומד באוירו של בעל
הקרקע וגם יונק מן הקרקע ועוד שלא היה נדמה המוכר למכור אלא

זה האילן שהיה כעין שומכר אבל לא
אילן חדש שעתיד ללאת מן הגזע דלא
חשיב כאילן עלמנו הענפים המתחדשים
אלא נחשב כאילן אחר וכן ר' מאיר
אם היה אומר כאן של בעל האילן
לא היה קשה על משנתנו שכמו
שהענפים המתחדשים בכל שנה הם
של בעל האילן ה"ג היוצא מן הגזע
יהיו שלו והא דקאמר כה"ג היינו
שמיפה ר"מ כאן כמו של בעל הקרקע
טפי מרבי יהודה כמו בממני' ולהכי
לא צידי לריכותא בסמוך אלא אעלה
ואמקח וממכר ולא אמתנימין:

שבור מלכא. נראה לפרש כפי
הקונטרס דשבור מלכא
היה צקי בהלכות דאמרינן בסוף
מסכת ע"ז (דף ע"ז:) שנעץ הסקין עשר
פעמים בקרקע קשה כשחתך האחרון
בספין לרבי יהודה:

הדרן עלך הבית והעליה
וסליקא לה מסכת בבא מציעא

ואמר רש' לא אמר רש' לקיש הלכה כר"ש שמואל מי לא קיס דניי למקלסיה לר"ש עד דשמע משמיה
דרש' לקיש דהלכתא כוותיה: אפריון. *מן שלנו:

הדרן עלך הבית והעליה וסליקא לה מסכת בבא מציעא

אחר השלמת המסכתא יאמר זה ויועיל לזכרון בעזרת השם יתברך

הדרן עלך מסכת בבא מציעא והדרן עלך. דעתן עלך מסכת בבא מציעא ודעתך עלך. לא נתנשי מינך מסכת בבא מציעא
ולא נתנשי מינך לא בעלמא הדין ולא בעלמא דאיתי:

יאמר בן שלשה פעמים ואחר כך יאמר:

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שתהא תורתך אמונתנו בעולם הזה ותהא עמנו לעולם הבא. ^ו חנינא בר פפא רמי
בר פפא נחמן בר פפא אחאי בר פפא אבא מרי בר פפא רפרם בר פפא רכיש בר פפא סורחב בר פפא אדא בר פפא דרו בר
פפא:

הערב נא יי אלהינו את דברי תורתך בפינו ובפיפיות עמך בית ישראל. ונהיה בלנו אנחנו וצאצאינו וצאצאי עמך בית ישראל
בלנו יודעי שמך ולומדי תורתך: מאויבי תחכמני מצותיך פי לעולם היא לי: יהי לבי תמים בחקיך למען לא אבוש: לעולם לא
אשכח פקודיך כי הם חיותי: ברוך אתה יי למדני חקיך: אמן אמן אמן סלה ועד:

מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו ששמת חלקנו מיושבי בית המדרש ולא שמת חלקנו מיושבי קרנות. שאנו
משכימים והם משכימים. אנו מדברים תורה והם משכימים לדברים בטלים. אנו עמלים והם עמלים. אנו עמלים
ומקבלים שכר והם עמלים ואין מקבלים שכר. אנו רצים והם רצים. אנו רצים לחיי העולם הבא והם רצים לבאר שחת. שנאמר
ואתה אלהים תורידם לבאר שחת אנשי דמים ומרמה לא יחצו ימיהם ואני אבטח בך:

יהי רצון מלפניך יי אלהי בשם שעזרתני לסים מסכת בבא מציעא בן תעזרני להתחיל מסכתות וספרים אחרים ולסייםם ללמוד
וללמוד לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי תלמוד תורתך באהבה. וזכות כל התנאים ואמוראים ותלמידי חכמים יעמוד לי
ולזרעי שלא תמוש התורה מפי ומפי זרעי זרע עד עולם. ותתקיים בי בהתהלכך תנחה אותך בשבךך תשמור עליך והקיצות
היא תשיחקך. כי בי ירבו ימיך ויוסיפו לך שנות חיים: אורך ימים בימינה בשמאלה עשר וכבוד: יי עוז לעמו יתן יי יברך את עמו
בשלום:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא דהוא עתיד לאתחדתא, ולאחיא מתיא, ולאסקא לחיי עלמא, ולמבנא קרתא דירושלם,
ולשכלל היכליה בגוה, ולמעקר פולחנא נוכראה מארעא, ולאקבא פולחנא דשמיא לאתריה, וימליך קודשא בריך הוא
במלכותיה ויקריה, ויצמח פרקנה ויקרב משיחא. בחיכוך וביומיוכוך ובחיי דכל בית ישראל בעגלא ובזמן קריב, ואמרו אמן.
יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי. יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתגדר ויתעלה ויתהלל שמה דקדשא
ברוך הוא. לעלא מן כל ברכתא ושירתא תשבחתא ונחמתא דאמין בעלמא, ואמרו אמן: על ישראל ועל רבנן, ועל תלמידיהון
ועל כל תלמידי תלמידיהון, ועל כל מאן דעסקין באוריתא, די באתרא (קדישא) הדין ודי בכל אתר ואתר, יהא להון ולכון
שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחיי אריכי ומזוני ריחי ופרקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא
מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל, ואמרו אמן: עושה שלום במרומי הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל
ואמרו אמן:

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones